

и притъмнѣ прѣдъ очитѣ. Радостъта ѝ изчезна при мисълъта, че ѝ сега всичко може да рухне; и тая опасностъ се стори на Сабилия много по-страшна отъ напрѣдъ.

Но левътъ лежеше се тъй неподвижно, като излѣнъ отъ бронзъ, безъ да удостои съ най-малко внимание жената, която бавно заднишкомъ се отдалечаваше отъ него, съ притиснатото на гърдитѣ ѝ съкровище, като го побутваше ту съ устни, ту съ странитѣ си, за да се убѣди въ това, че той е цѣлъ и неврѣдимъ и прѣзъ всичкото врѣме не свеждаше погледъ отъ свѣтящитѣ очи на звѣра.

Най-послѣ, като се намѣри задъ хресталака, тя се рѣши да обърне грѣбъ къмъ него и да погледне дѣтето си. Да, нейниятъ синъ бѣше цѣлъ, непобутнатъ и дори не бѣше изгубилъ съзнание! Той прѣзъ всичкото врѣме неусѣтно бѣ лежалъ, безъ да помръдне, за да не разсърди звѣра, макаръ едва ли е разбиралъ, колко голѣма бѣ опасностъта. Майката го подхвърли нагорѣ и го улови пакъ съ дива радостъ. Света Богородице, и свети Михаиле! извика извѣнъ себе си тя — какъвъ е хубавецъ той! Ни едно одраскване на пълното тѣлце . . . само косицата насипана съ прѣстъ, но тя завчасъ ще се отърси. Боже великий! Ето кога можеше да се даде воля на сълзитѣ. . . Но не! Въ тази минута тя срѣщна погледа на голѣмитѣ черни очи на момчето, които бѣха станали още по-широки отъ очудване и страхъ, — и тѣзи очи ѝ напомниха други очи, отдавна затворени и тя изведнажъ си припомни всичко, което е мислила и говорила въ своята забърканостъ. Не, не трѣбватъ сълзи! Тя не бѣше плакала и тогава, отдавна. И сега има мѣсто само за радостъ и побѣдна надежда. Сега тя повече отъ всѣкога бѣше увѣрена